

ZPRAVODAJ

68. JIRÁSKOVA HRONOVA

DNEŠNÍ PROGRAM:

JIRÁSKOVO DIVADLO v 16.30 a 20.00 hodin
Divadlo AHA! Lysá nad Labem
H. Pinter: **NAROZENINÝ**

SOKOLOVNA v 18.00 a 20.00 hodin
Nejhodnější medvědci Hradec Králové
M. Bukovina, Š. Olivětín:
KAŠPÁREK, ČETNÍK KOLOČAVSKÝ

ZÍTŘEJŠÍ PROGRAM:

JIRÁSKOVO DIVADLO v 16.30 a 19.30 hodin
Divadelní klub Jirásek Česká Lípa
W. Shakespeare:
SEN V NOCI SVATOJANSKÉ

Park AJ v 18.00 hodin
**KONCERT POPULÁRNÍ SKUPINY
KOS z Police nad Metují**

Malý sál JD ve 22.30 hodin
Dobrovolné sdružení milovníků
divadla **PROPADLO BROUMOV**
Pavel Fiala: **MANĚVRY**
Scénická groteska se zpěvy

Rubena

Člen skupiny O Česká gumárenská společnost

VCE
HRADEC KRÁLOVÉ

ŽP

ČS ŽIVNOSTENSKÁ POJIŠŤOVNA, a.s.
Itan Finanční skupiny České spořitelny

vcp

VÝCHODOČESKÁ PLYNÁRENSKÁ a.s.
HRADEC KRÁLOVÉ

Můj život v amatérském umění

(K. S. Cisařovskij vzpomíná na Aloise Jirásku, Petra Lébla, K. S. Stanislavského a na budoucnost.)

Nepřihodivá se v životě obyčejných smrtelníků příliš často, aby se potkali v jednom městě, na jedné ulici, v jedné krémě ba i u jednoho stolu s lidmi - živoucími legendami. Při troše štěstí zakopnete třeba v New Yorku o klub, kde hraje na klarinet Woody Allen, nebo vám v Praze vedle hospody Planet Hollywood může Arnoldova ochranka vyrazit pár zubů. Jaký je to ovšem rozdíl ve srovnání s tím, když na takovém Jiráskově Hronově můžete civět ze vzdálenosti pouhých několika centimetrů na profesora Jana Cisaře, ba se ho i dotknout, dýchat stejný vzduch, lapat jeho vzácná slova jako kolibříky a při troše štěstí ho

i srazit dvěma do žlábků na záchodku v Sokolovně.

Pane profesore, všichni víme, že Pavel Dostál - jako každý ministr - přehání a jeho tvrzení, že jste kamarádil s Tylem, proto nebereme vážně. Nicméně, jaký byl Alois Jirásek?

Abych pravdu řekl, já už si na ně moc nepamatuji. Ale z těch mlhavých vzpomínek se mi vynořuje, že to byl poměrně slušný, jemný a diskretní pán.

A byl oním „kamenným“ klasikem, kterého potkáváme v Hronově v parku nebo se dovedl také pěkně odvázat?

Upřímně řečeno, žádný klasik není klasik. Klasici vznikají, zvláště v národě českém, jako takové monumenty až dodatečně. I ten Jirásek měl své slabiny, ale jednoho dne se na ně zapomene a zůstane ten Jirásek v parku.

Alois Jirásek měl například poměrně zajímavé období litomyšlské, kdy - zvláště při sběru některých materiálů - vstoupal do života venkovského lidu a stával se typem téměř rustikálního.

Jste jakýmsi živým maskotem amatérského divadelnictví v Čechách, na Moravě a Slezsku. Kdo vás k němu přivedl?

Nevím, jestli jsem maskot. Maskot je pro štěstí a je otázka, jestli já jsem pro štěstí amatérského divadla - někdy o tom silně pochybuji. Přivedl mě k němu v roce 1971 jistý Jiří Beneš, který mně nabídl, jestli bych nechtěl jet jako člen poroty na Hronov, kde jsem před dvaceti lety sám hrál. Chytil jsem se drápkem a už jsem uvízl, protože doba počátku sedmdesátých let byla nezávislému, nepříliš stísněnému myšlení o divadle daleko příznivější mezi amatéry než kdekoli jinde. Zjistil jsem, že hronovské kluby jsou prostorem, kde se dá o divadle dobře přemýšlet, a odtamtud jsem šel na Šrámkův Písek a další přehlídky.

Kolik let působíte v divadle jako divák?

Někdy ve čtyřech letech jsem byl poprvé uveden do divadla a to loutkového. Některá období pak nebyla zdaleka tak silná a v pubertě jsem se věnoval činnosti zcela jiným, jako byl fotbal. Aktivní diváctví mohu počítat zhruba na padesát let.

A kolik jste za ono půlstoletí mohl shlédnout představení?

Nikdy jsem to nepočítal, ale myslím, že to bude zatraceně množství. Jednu dobu to bylo neobyčejně silné, a tak bych to se všemi festivaly v průměru stihl tak na dvě stě padesát představení ročně x padesát.

Může vás po takto zkonsumovaném množství divadla vůbec ještě někdo nebo něco překvapit?

Velmi zřídka. Ono divadlo už vyzkoušelo téměř vše, a tak se úplně novosti vyhledávají velmi těžko. Překvapení se dostavuje málokdy a když, tak spíš v negativním smyslu. Někdy potkám i něco, o čem jsem si dříve myslel, že takovou blbost ani nikdy neuvidím.

A jaké divadlo vás ještě dnes může potěšit?

Potěšit mě může mnohé. I když jak stárnu, tak mě nejvíc baví, když vidím divadlo, které si nehraje na nic velkého, na nic složitějšího a má vůli mít silnou lidskou notu. Nejvíce mě zajímá divadlo herecké. Režijních věcí jsem viděl spousty, ale když je tam herec, který dovede mluvit o sobě a o figuře s hledištěm, tak tam mě to zajímá nejvíce.

Potřebují amatéři, aby k nim byli lektori a kritici shovívavější, anebo je lepší, když se jim nepřijemná pravda řekne natvrdo?

Tohle je asi ta nejkompikovanější a nejchoulostivější a pro mě stále nedořešená otázka. V každém případě je mi jasné, že každý soubor musí být chápán naprosto individuálně. Jsou divadla, pro něž by tvrdý nástup a rasantní převládání znamenalo naprostou katastrofu. Nejde jen o citlivost lidí, ale i o připravenost souboru vůbec přijmout takovou kritiku. Jsou divadla, která to neznají, jsou poprvé v soutěži, dostanou se někam výše a neumějí si představit, že přijde pár lidí a řekne: „Přátelé, takhle ne!“ Pokaždé se musí zkoumat, co je to za soubor, jakou má průpravu a podle toho se musí jednat. Nevylučuje to ovšem ani momenty, kdy již nic kamuflovat nelze.

V osmdesátých letech se v amatérském divadle objevilo několik osobností, které se dnes hřejí na profesionálním výsluní. Vzpomenete si třeba, zda jste u první inscenace Petra Lébla odhadoval, že by mohl překročit hranici k profesionálům?

Viděl jsem Groteskou v sále záložny v Poděbradech. Ne, že bych si tehdy řekl: „To je člověk, který se stane jedním z předních profesionálů!“ Ale věděl jsem, že je to něco kvalitativně ve všech směrech jiného než tehdy běžná, a to nikterak nízká, úroveň. Osmdesátá léta byla ostatně asi dobou největšího rozkvětu, pokud jde o estetickou a divadelní stránku, českého amatérského divadla vůbec. A u Lébla jsem zkrátka věděl, že to je nějak jinak.

To bylo totéž, jako když jsem v hospodě v Suchovršicích, to je vesnice u Úpice, viděl Pitínského Ananas. Okamžitě jsem věděl, že mám před sebou perfektně napsaný text, který překračuje amatérskou úroveň a že sama inscenace fun-

pokračování na str. 2

ZEMSKÉ NOVINY
mediální partner 68. Jiráskova Hronova

recenze

Indiánské pohádky

Dětský divadelní soubor DOMINO
Brno

MÍSTO, KDE SE RODÍ DIVADLO

Legends a mýty z dávných dob pře-
vyprávěné Vladimírem Hulpachem
patří mezi skvosty literatury pro děti
a to je i jeden z důvodů, proč s těmito
texty rádi pracují i vedoucí dětských
divadelních souborů.

Brněnské Domino nám předvedlo
několik na sebe navazujících indián-
ských legend z knihy Návrat opeřeného
hada o odvážném Pitáovi, který na
své cestě za zlatým náramkem - dár-
kem to pro svou milovanou - potkává
indiánský kmen s dlouhou či krátkou
nocí, objevuje hadí říši, kde je podle
legend ukryto a hady stráženo zlato.
Svou statečností a odvahou a serií vý-
měn chřestidla a jedu z indiánských
šípů nakonec tuto drahocennost získá-

vá. Tento příběh by se dal považo-
vat za pretext pohádky O kohoutkovi
a slepičce.

Představení je zřejmě již od počá-
tku pevně režijně uchopeno a to s citli-
vou a intuitivní invencí akceptující vy-
bavenost a věk dětí, byť možná mnohé
šokuje, že se jedná o děti od sedmi do
deseti let. Je to i odraz toho, že Nika
Štěpánková (vedoucí a režisérka sou-
boru) je s těmito dětmi ve velmi úz-
kém kontaktu a umí dětem nachystat
„úrodnou půdu“, která je iluzorním
časoprostorem, kde se rodí divadlo.

Vhodná dramaturgická volba a po-
té i zvolené výrazové prostředky, zvuk-
ová kulisa - hra na Orffovy nástroje,
stylizované kostýmy a symbolické re-
kvizity, naplňují dobře fabuli příběhu.
Jednání a náznamů dramatických situ-
ací tu sice mnoho vidět není, ale vy-
právění má spád, děti spolu na jevišti
spolupracují a jsou schopny udržet
temporytmus celé hry. Jejich hlasový
a pohybový projev je přesvědčivý a je

vidět, že se na jevišti, resp. „v prostoru“
toho vyprávění umí pohybovat.

Tomáš Doležal

POHÁDKY PO INDIÁNSKU

Dětská scéna Ústí nad Orlicí záso-
buje program Jiráskova Hronova kaž-
doročně takřka vesměs pozoruhodnými
inscenacemi, které vyvolávají řadu
diskusí nejen o samotném inscenač-
ním výsledku, ale i o funkci a smyslu
dětského divadla jako takového. Neji-
nak tomu bylo i u představení souboru
Domino Brno Indiánské pohádky. Ne-
ní sporu o tom, že dramaturgická vol-
ba předlohy Vladimíra Hulpacha byla
v tomto případě šťastná. Kompilát ně-
kolika indiánských pohádkových moti-
vů dává možnost režii využít imagina-
tivních a metaforických výrazových
prostředků k ztvárnění tématu, které
je adekvátní věku interpretů. To se
daří především v okamžicích, kdy re-
žie aplikuje prostředky tzv. demon-
strativního divadla, tj. kdy hrají děti
samy sebe, kdy jevištní obraz rozvíjí
sdělení o komentování daného příbě-
hu. Problém inscenace nastává tehdy,
kdy jsou interpreti nuceni naplňovat
jednání dramatických postav, kdy jsou
vrženi do situací a musejí jednat, tj.
realizovat jevištní vztahy. Tehdy chybí
základní herecká vybavenost a zdů-
vodnění motivací jednání. Děti jsou
nuceny uvědoměle charakterizovat

postavy a toho prostě nejsou (a ani
nemohou být) schopny, stejně jako
naplnění jednotlivých dramatických
situací.

Vim, že je velmi těžké skloubit prin-
cip „hraní si na příběh“ a princip „hra-
ní příběhu“, ale divadlo dneška neune-
se neujasněnost způsobu a struktury
ztvárnění předlohy. A to platí i pro
tzv. „dětské divadlo“ a platí to i v pří-
padě souboru DOMIMO BRNO.

Milan Schejbal

Radúz a Mahulena

Divadélko Na Peróně

ZEYEROVSKÉ ORATORIUM

Úprava známé hry Julia Zeyera Ra-
dúz a Mahulena, kterou pro Divadél-
ko NA PERÓNĚ udělal Tomáš Krau-
cher je chytrá, citlivá a promyšlená.
Zachovává základní situace, z nichž
buduje přehledný a srozumitelný děj
a přitom z nich ponechává pouze dra-
matické jádro obnažené až na samu
dřeň. Těšil jsem se po přečtení této
úpravy, že je tu šance zbavit Zeyerův
text veškerého nánosů dnes už vydat-
ně dunivě pozdě romantické kon-
vence. Bohužel, nestalo se tak. Inscen-
ace naopak klade v herectví důraz
na všechno, co tento patos zachovává
- od sošnosti aranžmá až k řeči, jejíž
vznešenost nemá daleko k deklamaci.

pokračování na str. 3

Můj život v amatérském umění

Pokračování ze str. 2

guje nějak jinak. Kvalita těchto souborů a lidí, kteří je vedli, byla jasně rozpoznatelná.
Ostatně se to velmi záhy potvrdilo. Petr Lébl jel s Groteskou do Budějovic na festival diva-
delního mládeže a Pitínský zazářil na hradeckém setkání studiových souborů. Tam už se
otázka profesionálních možností nabídl zcela otevřeně.

*Můžeme očekávat, že se s podobně výraznou osobností setkáme v amatérském divadle
i dnes, anebo to bylo dáno výjimečnou shodou tehdejších okolností?*

V dějinách divadla byl vždycky někdo, kdo z amatérů vzešel, protože si mezi nimi mohl
vyzkoušet něco, co na profesionálním divadle tak lehce vyzkoušet nešlo. Třeba Stanislav-
ský nebo Voskovec a Werich. Lébl a Pitínský nebyli jediní, vemte si v tehdejší době
celou plejádu Pražské pětky - kolik z nich je dnes profíků. Bylo to ale zvláštní, jedinečné
a neopakovatelné v tom, že oni jinou šanci neměli. A přitom dokonce překročili praxi pro-
fesionálních studiových divadel. Byli dál - nová generace, s novým divadelním výrazem,
která v té chvíli neměla možnost založit soubor profesionální.

Není vyloučeno, že i dnes někdo začne mezi amatéry, jako začínali ti zmínění, ale asi
tam dlouho nepobude. Dnes není problém vtláčit se na profesionální scénu - problém je,
jestli na ni vydržíte nebo ne.

Jak bude asi vypadat amatérské divadlo za sto let, v roce 2 098?

To nevím. Já nevím dokonce ani to, jak bude vypadat za pár let. Amatérské divadlo je
speciální a zvláštní v tom, že na prvním místě plní jiné funkce než funkce estetické. Vzniká
z jiných potřeb - funguje vlastně jako spolková činnost, patří k tomu, o čem se dnes mluví
jako o občanské společnosti, a vždy reaguje jistým způsobem na společenské potřeby.
A jeho budoucnost je tedy spojena s otázkami, jaká ta společnost bude, zda bude potřebo-
vat amatérské divadlo a v jaké podobě.

Amatérské divadlo, ať se nám to líbí nebo ne, má vždy tendenci, že vyrůstá z kořenů
intimních - amatéři hrají pro nejbližší okruh lidí. Může mít podobu někdy neumělé, jindy
velmi zajímavou, protože je to zvláštní druh komunikace. A tahle jeho funkce - že se lidé
sejdou, povídají si, jedni na jevišti a druhí v hledišti - asi bude fungovat stále. Jde jen o to,
zda bude mít amatérské divadlo podobu nějakých volných setkání nebo se bude hrát Lu-
cerna. Ale to Bůh milý ví...

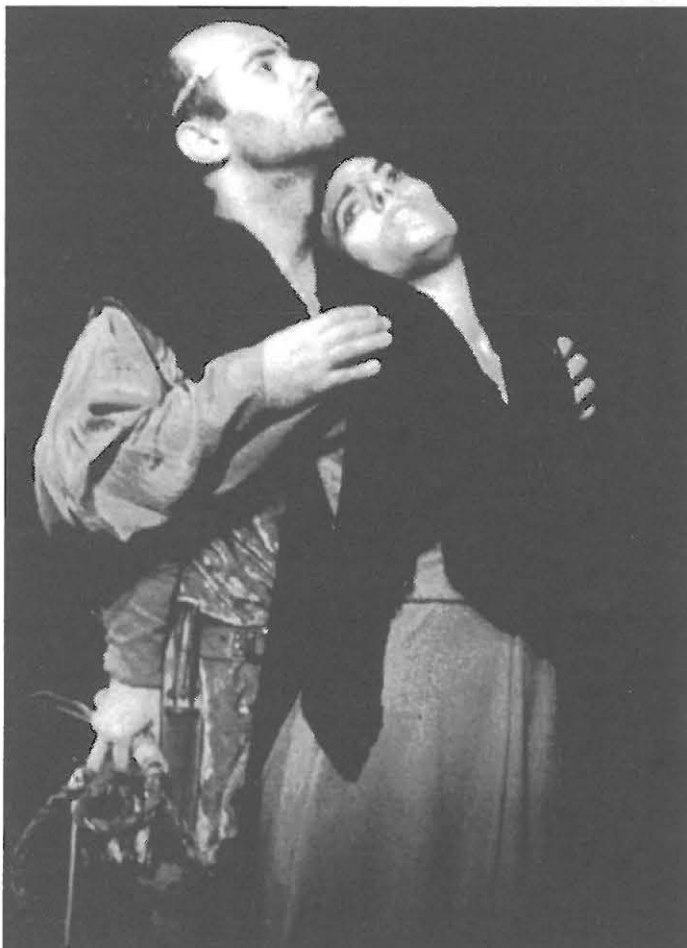
Výroky zlalap a za pomoci technického podpůrného týmu přenesl na stránky Zpra-
vodaje
Zdeněk A. Tichý

Jan Císař ve vzpomínkách Petra Lébla

Jako herce jsem měl možnost potkat Jana Císaře poprvé před šesti lety, kdy účinkoval
v mém devítidílném televizním seriálu, za který jsme potom oba nesměli v televizi vystupo-
vat další dva roky. Stali jsme se patrně prvními porevolučními zakázanými tvůrci. Nesl
toto nedorozumění statečně. Nedávno jsem měl přichystanou další hereckou nabídku, ale
na poslední chvíli jsem zaváhal: Co když na mne nebude mít náladu? Je to přeci jenom
člověk erudovaný, profesor, má spoustu práce vědecké, je to vzdělanec, ne herec... Večer
jsme se náhodou potkali v jednom pražském divadle, nějaký čas jsme se před tím neviděli,
ale on už z dálky na mne volal: Tak kdy mi zase dáte roli?! Teď už se tedy nebojím, a byl
bych taky blázen. Jana Císaře je potřeba urychleně obsadit do hlavních rolí televizních i fil-
mových (divadelní odmítá, aby se nemusel učit text), aby v plné kráse rozkvetl talent, který
v něm dřímá. Je totiž jasně, že vědeckým působením pouze kamufloval své mimořádné
herecké nadání a soustavnými rozborů umělecké tvorby předchystával svoji vlastní a logic-
kou hereckou kariéru.

(Můj život s Janem Císařem, kapitola 6. - úryvek)

Petr Lébl

Divadélko Na Peróně: Radúz a Mahulena

Aby bylo jasno: tahle inscenace je uspořádaná obratně, přesně, při vši jednoduchosti prostorového, scénografického řešení i s jistou monumentalitou, která událostem vtiskuje jakousi přínosnou a neodbytnou osudovost. Myslím si, že diváku sledujícímu především a možná jenom tyto události může poskytnout zážitek čehosi nezvyklého, přitažlivého. Ale to všechno nemění nic na tom, co bylo řečeno úvodem: že kothurn této inscenace - jejího herectví - je hodně vysoký. Místy až tak, že překračuje onu tenkou mez, kdy nepřirozenost hrozí být deformací, která jako by onu patetičnost parodovala.

Když k tomu připočteme hojně využívanou Sukovu hudbu - a nejsem si jist, že vždycky ve správný čas a na správném místě - pak se dostáváme až do plochy jakéhosi oratoria. Ale opět: při všech těchto rozpacích a pochybnostech o divadelnosti této inscenace Zeyerovy pohádky, nemohu než znovu říci, že stejně jako jsem ocenil a přijal promyšlenost a důslednost dramaturgické úpravy, nemohu než konstatovat, že tytéž vlastnosti shledávám v samotné jevištní realizaci, již Tomáš Kraucher také zrežisoval.

Škoda jen, že nebyly ku prospěchu věci jako ona úprava, ale naopak vracely do textu ty polohy, které jsou při jeho inscenování vždycky zatraceným oříškem.

Jan Císař

O MILOVÁNÍ A SKUPENÍ

„Silnější než smrt, je milování naše...“ zpíval druhdy král David. Na tohle zpívání občas zapomínáme a je jen dobře, když se tenhle nářek začne zase ozývat. Ovšem!

PROLOG: Tomáš Kraucher podle mého soudu, při respektování Zeyera, dobře upravil dávné deklamační melodrama do podoby, v níž je přijatelné všemi diváckými kategoriemi. K tomu přidal romantizujícího Suka, takže, co si lze přát víc než přesně pohádku takovéto ryzi ražby. Takto aspoň inscenace pohádky oslovovala před třicet lety - kromě výtvarné rozvolněnosti okolo stromu, do něhož se proměnil Mahulena.

1. DĚJSTVÍ: Nuže, po uplynutí času (který možná ve Faerii ubíhá rychleji než v zemi naší), došlo ke zvláštnímu posunu. Zeyerův text, oprostěný o nefunkční deklamaci, ale přitom stále velice stylizovaný, nabral v jevištním provedení kurs, jímž sklouzl do prázdné patetického projevu, proti kterému byl a je upraven (jako by se chtěl vrátit domů o sto let zpět - zvláště). Ale, protože text byl připraven pro jinak vedené verbální a gestické herecké prostředky, protože byl připraven pro jinak prezentovanou výpo-

Kolínské divadelní sdružení IGDYŽ: Etűdlování

věd' a sdělení, jeho sklouznutí, jeho návrat v jevištní realizaci k prázdně heroické deklamaci melodramatického typu, nutně vyvolává rozpaky maskované smíchem, kdy přihlížejícím může být stydno za ty, na které se dívají. Uf, to je souvěti jak od Zeyera. Text je dnes navíc zvukově prezentován v nevyzpytatelném rytmu, jehož výsledkem je roztrhání verbálního projevu tak, že i prostý smysl věty uniká, třepí se do osamocenených slov, která trčí a navozují zcela jiné obrazy.

2. DĚJSTVÍ: Máme tedy co do činnosti s vysoce stylizovaným textem a zároveň s vysoce stylizovanou scénografií. Že tyto prostředky dokázaly coexistovat a tvořit významy, mohu potvrdit. Ovšem spolu s posunem jevištního verbálního projevu neblahým směrem, došlo i k posunu v gestickém projevu interpretů do velmi mramorových sošných skupení, které sice mají jistou estetickou hodnotu, ale povytce statickou. Tím chci říci, že těžko hovořit o mizanscéně, o významovém výkladu mizanscény, ale pouze o skupení se do živých obrazů. Zároveň, pravda, došlo k vyřešení stromu - Mahuleny, a to k dobrému vyřešení, které ovšem též trpí skupením se a ne přesně zmotivovanou proměnou.

EPILOG: Jestli se někomu zdá, že snad tato reflexe nasadila přehnaná měřítka, pak si myslím, že Tomáš Kraucher a jeho přátelé po přečtení budou vědět, že se nejedná o útok, ale o výraznější pojmenování problému. A teď něco pozitivního. Pokud jste dobře sledovali Mahulenu Marcelu Ondráčkové - i když se někdy nechala ovlivnit partnery - tak ve většině svých

výstupů jako jediná dodržovala původní jevištní podobu pohádky, což, jak jistě uznáte, byl a je zcela jiný šálek čaje. Dále podle potlesku publika, potlesku PRO a ne PROTI je jasné, že právě inscenace s tématem „Silnější než smrt je milování naše...“, a to v žánru pohádky, je a bude v dnešních časech více než potřebná. Cením si inscenaci Divadélka NA PERÓNĚ, inscenaci zaměřených především na dětského diváka, a tiše a upřímně doufám, že Radúz a Mahulena se navrátí do původního řečiště.

Vladimír Zajíc

Etűdlování

Kolínské divadelní sdružení IGDYŽ
DIVADLO JAKO PŘÍZNANÁ
ILUZE

Z představení Ty, který lyžuješ víme, že lyžařská hůlka může posloužit jako svícen. V „Etűdlování“ je zase „zvon“ zároveň fonendoskopem, podprsenkou nebo brýlemi; olympijským ohněm si zapálíme cigaretu a hlava herce se stane k všeobecné radosti tenisovým míčkem. Nejkrásnější scény v „Etűdlování“ jsou ve vtipném převrácení a překrucování funkce předmětu. Díky tomuto kouzlu představitelství vzniká jedinečná divadelní situace. Právě představitelství dělá z divadla velké hřiště, kde si děti hrají s klacký, které se mohou stát třeba i nebezpečnou zbraní, pouze silou jejich vůle. Klacek funguje jako zbraň nepřetržitě, být klackem, říkal Brecht.

Stejně jako se to děje v dětských hrách, divadlo je zde příznanou iluzí. Nikoho neklame. Proto se nám zdá te-

nisový zápas tak směšný: hlava herce se přemění v míček, ale stále je to jen hlava, v každém okamžiku jen a jen hlava herce. Když si to divák uvědomí, může pak přijmout divadlo jako místo, kde je možné všechno, úplně všechno, a to i bez triků a speciálních efektů. Divadlo je místem, které vzdoruje realitě a mění ji. Místem, kde se učíme dívat se na svět novými očima, kde se střetáváme se zaběhlými klíse a s účelovostí. Divadlo jako svobodný prostor, prostor pro hru. Představení D. Dvořáka a spol. je svobodné a hravé. Publikum proto na konci může bez obav vydat jednoho diváka za rukojmí hercům.

Régis Duqué, překlad Kateřina
Urbancová a Olga Novotná

IGDYŽ TO TEDA BYLO

S nechutí usedám za svůj psací soustruh a vybírám rezavějící špony zpod kláves zchladlých. Po příjemném Etűdlování mi brýle ochranné nasazovat se mi nechce. Ještě že dolévána mi bryskně (a Tiše) uklidňující je, chladící kapalina. Ty nenáviděný, spektakl prznící stroji!... Tož juž... Páni Kytka a Dvořák, ač „pražskopětkově“ inspirování, vykuli jste s druhy svými stylově a věcně VAŠE představení těly k závisti pohlednými, vytrénovanými a unyle baletácky nevyčrtými, hlasy znějícími, intelektem vybroušeným, fantazií, co sekt „igrysty“ (sic!) šumící. Ach, jak se nám to na vlnkách špilu kolébalo... po „citovce“ („řachanda“, po „řachandě“, „citovka“ (řek' by, zcela nekompromisně, pařížský Apač A. G.). A i když od ob-

pokračování na str. 4

Pokračování ze str. 3

rázků překvapivě k mimování, a hups zas nezákeřně k „voicebandu“, hlavníka nebolela „jak“ na to koukat, „jak“ to poslouchat. Jasně bylo. To, že asi ve vás tak. A výšek evropských dotkl jsme se s tenisákem vámi naservírovaným. A ze štouchadla „dých“ tak milý děs... Snad jen... pár koleček hluchiny pán vřadu vyvézt bažil vám. Proč jste ho nenechali, kujóni? Snad i školní besídkovosti „Úúú nosu“ již nebylo mi třeba. Blah' jsem, když ohňostroj váš dšťěl.

S ůctou váš

Aleš Bergman

Červená a Bez názvu

Divadlo Brno

TALENT UTOPENÝ V NICOTĚ

Jak nazvat onu časou tiseň, trvající bezmála hodinu? Nejspíše: Improvizace Exhibicí aneb Okoralost Zážitku Taky Uměním.

Inu, „Červená“ začíná zajímavě, neboť nabídne princip parapřednášky založené na ekvilibristice slovem a zvukem s hodnotou hudební. Je nám nabídnuto zobrazení cesty lesem, rozhovor s vlkem a další, kde však velmi záleží na tom, zda přijmeme na vědomí onoho pojmenování co a jak se děje, na jehož základě spouštíme představivost vzhledem ke kreacím Pavly Dombrovské. Přijmutí je nutné, neboť ve skutečnosti by situace mohly být označeny libovolně. Nemá tedy valně smyslu hledat kdy ilustrace, popis a kdy obraz, neboť výchozí principy směřují k velmi individuálním představám. K celku „Červené“ lze pouze dodat, že každé dílo by mělo mít tvar, jehož nedílnou součástí je kompozice a proporce. Zde jaksi neharmonické, ale ne ve smyslu provokace diváka, ale z únavy pseudoformy.

Co se týče „Bez názvu“, pak kompozice a proporce absentovaly zcela. Pravda, nejméně asi v koncertu na

konve, především v části ladění nástrojů. Co se týče svatby a básně s maskou o stromech nemám slov nebo přesněji řečeno ta slova zní: Cokoli, Jakkoli, Kdykoli, hlavně Dlouhodobě, a především se Tvářit, že teď je Vznešeno, i když se přitom pouze formálně Onduluje vzduch a vše řeší vnějškově!

Byl to děsivý zážitek, především vzhledem k tomu, že On i Ona jsou vybaveni určitým talentem a nemalými dovednostmi. Pouze je utápějí v nicotě. Ti z vás, kdož jste na Hronově po několikáté, pak vězte, že skvostná inscenace „Černá panna“ má spojitost s Pavlou Dombrovskou. Inu, je to tak.

Vladimír Zajíc

ad Divadlo Líšeň - „Červená“ a „Bez názvu“.

Ešte som si len sadal do hľadiska a moje očakávanie horelo nadšením pre to, čo malo prísť.

Nemám v sebe dosť trúfalosti na to, aby som dodržal konvenciu, ktorá diktuje povinnosť zachovávať zdanie objektivity. Nechce sa mi držať vysoko štandardu premúdrelej sovy žmúriacej vydesene do jasného svetla.

Viac ma láka priznať sa. Priznať sa k náklonnosti k takému divadlu, v ktorom je schopnosť hrať a hrať sa najhlavnejším zo stavebných kameňov. Performance „Červená“ a „Bez názvu“ sa takým ukazoval byť. Ale potom to prišlo.

Obaja požeňnane disponovaní performerí predviedli svoju univerzalitu v polohách ortodoxne expresívnych a štylizovaných tak výrečne, až bolo človeku chvíľami ťžko.

To, čo vzniklo ako nádherne nespútaná improvizácia na tému a čokoľvek, čo bolo poruke, sa reprízovaním dostalo do polohy pokusu o opakované vstupovanie do tej istej rieky. Márne. Chýbajúca artistnosť možno mohla byť tmelivom, ktoré by tú javiskovú roztopaš zglejilo. Hravosť drapsol krč

a vynaliezavosť okamžiku sa okamžite obrátila proti svojim pôvodcom.

V „Červenej“ sa podarilo dosiahnuť ucelenosť výrazu vďaka priezračnosti predlohy a dôslednej štylizovanosti zvuku i výtvarného riešenia. Elegantly skratky v príbehu pomohli divákovi udržať sa na vlne. Dokonca aj zdanlivo nevyhnutný koment, odhliadnuc od toporného strihu a málo vnímavého timingu, disponoval potrebnou ľahkosťou a humorom.

Horšie sa darilo trojexpozícii „Bez názvu“. Zbesilé muzicírovanie a hravosť až do ohlupnutia nás dovádzali chvíľami do stavu, v ktorom slabšie náтуры radšej pozerajú do očí susedovým rozpakom, než by smelo pohľadli na krutú bitku s divadlom, ktorú na javisku rozpútali rozkoškošení performerí.

Ani by mi nenapadlo takto verejne sa hostiť na predstavení, ktoré v osobách svojich tvorcov už dopredu toľko sľubovalo, keby som si nebol istý, že môj hyenizmus nerozžúri celé Divadlo Líšeň dobiela. Verím, že zaujmú pozíciu skvelého ucha, ako to ostatne osvedčili svojou robotou a začujú v mojom „hlase“ tú strunu, na ktorej brnká žičlivosť a obdiv k ich nespútanému divadelnému talentu, vynaliezavosti a všestrannosti. Takto vybavení tvorcovia si zaslúžia ušľachtilejší tvar na osvedčenie svojej tvorivosti.

Silvester Lavrik

Bleší cirkus

AŤSI, ZUŠ Na Střežině,

Hradec Králové

Pánové si hráli

Scénka s cvičenými blechami je notoricky známá a s její obdobou se lze setkat i u žáků první či druhé třídy. Jak však rozkveté, uchopili ji ostřílení loutkáři, kteří jsou navíc obdařeni smyslem pro rozměr celku, gag, temporytmus, ale také jistou dávkou sebeironie, to nám předvedli pánové z divadélka AŤSI.

Dva podivní cirkusáci (využívající vzájemného kontrastu mladého, ukřičeně žoviálního vůči staršímu, ospale pomalejšímu), tři bleší artistky (rozdílné typy primadón) a jejich akrobatické (vtipně vymyšlené a vtipně fungující) náčiní a k tomu xylofonek. Tři nešťastné akrobatické pokusy a zkáza cirkusu. Inu, za blbost se platí. Hrání s grácií poufových komediantů. Možná by mohlo být přesněji zacházeno se změnami rytmu, s přípravou point v jednotlivých scénách, ale to jsou pro mne už jen hnidy. Tečka. Potěšení. Roman Černík

Divadlo Jesličky ZUŠ Na Střežině, Hradec Králové: Dobrodružství panny Anežky

Bleší cirkus

AŤSI ZUŠ Na Střežině,

Hradec Králové.

OKOUZLUJÍCÍ NONŠALANCE

Milá drobníčka se pro mne stala po té celodenní divácké lopotě pohlažením, jak už jsem si na to u představení AŤSI začal zvykat. Oba protagonisté před námi citlivě vykouzlili atmosféru pokleslého kabaretního čísla a provedli je s okouzující nonšalancí. Přesto se ale musím na moment zastavit u - pro tak krátké představeníčko citlivě - otázky temporytmu. Ono totiž drhnouti předváděného kabaretu bylo zdvojnásobeno drhnutím té hry na kabaret a dohromady toho bylo najednou trochu moc. Myslím, že opatrnější práce s jistou mírou ledabylosti, která je pro projev divadla AŤSI vlastně typická, by kousku jistě prospěla.

Akram Staněk

Dobrodružství panny Anežky

Divadlo Jesličky ZUŠ Na Střežině, Hradec Králové

PANNA ANEŽKA NENASYTNÁ

Jana Šimková z Divadla Jesličky ZUŠ Na Střežině z Hradce Králové sehrála krátký sólový výstup, který byl postaven především na přednášeském zpracování starého německého „švanku“ z 16. století „Dobrodružství panny Anežky“, v programu se slibným upozorněním, že vhodné pouze „pro dospělé“. Vyprávění „anekdoty“ o sexuálně nenasytné „panně“ (totiž „urozené vdově“) a „dobrém mladíkovi“ doprovázela střídanou hereckou charakterizací přímých promluv postav a jednoduchou, avšak adekvátně text doplňující hrou s tamburínou jako se zástupným předmětem, s využitím i jejich zvukových a rytmických kvalit. Její výstup byl ne příliš razantním, ale kultivovaným „jarmarečním“ číslem. Režijním vedením interpretky se na něm podílela Eva Zámečnicková.

Aleš Bergman

AŤSI, ZUŠ Na Střežině, Hradec Králové: Bleší cirkus

KURS PRAKTICKÉ REŽIE: NA ŘADĚ JE KRITIKA

Poněkud ve stínu ostatních hrnovských seminářů zůstává závěrečná fáze *Kursu praktické režie*, dlouhodobého projektu vedeného Kateřinou Fixovou. Kurs probíhá již pátý rok při příležitosti různých divadelních amatérských festivalů a v letošním roce vrcholí absolventskými režiiemi jednotlivých frekventantů: v rámci hlavního programu hrnovského festivalu se jedná o inscenaci *Kdes to byl(a)* v noci spolku Krakonoš z Vysokého nad Jizerou (režie Marie Trunečková a Pavlína Morávková), mimo program byly navíc uvedeny inscenace *Usekuté ucho* (Divadlo hudby při MěKS

Nymburk, režie Jan Strejcovský) a *Rajčatům se letos nedaří* (DS Kulturního střediska Velká Bystřice, režie Tomáš Hradil).

Cílem *Kursu praktické režie* je poskytnutí komplexních základů potřebných pro samostatnou režijní práci. Semináře před pěti lety začaly dramaturgickou přípravou, pokračovaly úvodem do scénografie, režie či práce s hercem a seznámením s „technickými“ divadelními disciplínami. Součástí kursu jsou také „okrajové“ disciplíny jako mimoverbální komunikace, práce s loutkou a rekvizitou nebo divadlo jako hra. V logice věci tedy je, že

úplný závěr *Kursu praktické režie* tvoří letošní hrnovský seminář zaměřený na hodnocení inscenace (vedený Jarmilou Černíkovou-Drobnou, Kateřinou Fixovou a Rudolfem Felzmanem).

Smyslem semináře není pouze rozvíjení umění nalézt a posoudit kvality konkrétní inscenace, ale i schopnosti formulovat svůj názor tváří tvář jejím tvůrcům: právě akcent na „porotní“ charakter kritického soudu je pro práci seminaristů rozhodující. Jednotlivá představení jsou nejdříve posuzována v rámci menší trojčlenné skupiny, poté následuje veřejná debata, které se účastní nejen ostatní členové semináře, ale i zástupci hodnoceného souboru (nejsou-li tito z nejrůznějších důvodů po ruce, je k dispozici alespoň zkušený imitátor). V tomto smyslu tedy

dopolední seance *Kursu praktické režie* v poněkud rodnější atmosféře předjíhá a připravuje oblíbený odpolední *Problémový klub* - kterému se členové *Kursu* samozřejmě také nevyhýbají.

Vzhledem k tomu, že posezení s účastníky *Kursu praktické režie* čeká většinu účinkujících, dovoluji si na závěr prozradit několik základních rad, podle kterých by se mělo posuzování libovolného představení řídit především:

- hodnotit neznemená režirovat za skutečného režiséra,
- vždy je nutné mít na paměti, které problémy jsou podstatné a nezaplést se do podružností,
- vystupovat korektně a neprovokovat citlivé umělce nevhodným chováním nebo oblečením.

Vladimír Míkulka

VÝSTAVA:

AMATÉRSKÉ DIVADLO OBJEKTIVEM IVO MIČKALA

Jednou z doprovodných akcí letošního Jiráskova Hronova je výstava fotografií Ivo Mičkala, která byla uspořádána za finančního přispění amatérské divadelní asociace.

Po vernisáži výstavy jsem panu Mičkalovi (1960) položila několik otázek. *Jak jste se dostal k fotografování, je to vaše původní profese nebo záliba, která v profesi přerostla?*

K fotografování jsem přišel trochu oklikou, a to přes malování. Potřeba dokumentovat hotové krajinkářské práce mě přinutila vzít do rukou fotoaparát, ten mi později začal pomáhat při vyhledávání a záznamu pro mne zajímavých motivů a přípravě dalších obrazů. Mít fotoaparát neustále při ruce se stalo naprostou samozřejmostí a tím vše vlastně začalo.

Máte tedy nějaké fotografické vzdělání?

Rozšiřování mého obzoru v této oblasti začalo pětiletým studiem na soukromé Pražské fotografické škole u profesora Valáška. To byl ale jen prvotní a také okrajový impuls, vlastní tvář a směr si tvoří každý sám.

Jak to bylo s divadlem? Jste fotograf, který dnes dělá divadelní fotografii. Víte, jaké to je stát na jevišti jako herec?

Řadu let snášel mé ochotnické pokusy divadelní spolek v Jablonci nad Nisou, odkud pocházím a kde stále žiji. S úsměvem si teď vzpomínám třeba na svou roli v dramatině povídek z Dekameronu. Když jsem ale odešel před třemi lety na volnou nohu, přibýlo starostí, ubýlo času a s hraním bylo nutné se rozloučit. A kdy vznikla první divadelní fotografie? Jednou bylo potřeba nafotit naše divadelní představení na jakousi přehlídku. Potom přišli s prosbou kamarádi z jiných souborů a později, ale to samozřejmě o hodně později, i první nabídky a pozvání od profesionálních divadel. Snažím se publikovat v denním tisku, v odborných časopisech, a co mě těší, spolupracuji například s pražským Divadlem ABC či Klicperovým divadlem v Hradci Králové. Na ochotníky tím ale nezapomínám.

Má takový fotograf vůbec čas a možnost sledovat divadelní představení jako normální divák?

Je pravda, že pokud představení fotografuji, využívám svých pracovních postupů, které mě k inscenaci „dovedou“, zůstávám trochu někde jinde, přemýšlím více racionálně a konstruktivně, předvídám. Pokud se přijdu „pouze“ dívat, asi se od běžného diváka neliším. Cítím se naprosto normálně a divácky i trochu svátečně, spočívám ve velké pohodě, sleduji a vnímám intenzivněji, teď více než kdy dřív.

Vrátíme se nakonec k hrnovské výstavě. Jaké fotografie z amatérských představení jsou zde vystaveny a kolikátá to je vaše výstava?

Teď mám v pořadí svoji pátou výstavu s divadelní tematikou. Použil jsem fotografie z období zhruba posledních tří let. Dělat výběr snímků pro výstavní účely je vždy náročná a zodpovědná záležitost. Mým cílem bylo zaměřit se co nejvíce na podstatu divadla a podoby emotivního hereckého projevu v situaci s pocity a náladami. Nechci proto nic blíže určovat a rušit popisky či jinými texty. Jde mi tentokrát čistě o divadelní fotku jako takovou a budu samozřejmě rád, pokud výstava návštěvníky zaujme.

Děkuji za rozhovor.

(les)

Zazní poezie Otokara Březiny

V rámci doplňkového programu festivalu vystoupí ve středu 5. srpna 1998 ve 20 hod. v Parku Aloise Jiráska trojice ostravských hudebníků z okruhu Divadla Petra Bezruče. Pavel Johančík (kytara, zpěv), Jiří Tomášek (kytara) a Maťo Slavík (basa) vystupují pod názvem Johan. V jejich podání uslyšíme ukuldující hudbu, tvořenou rozlehlými plochami zvukových koláží a napůl zpívanou, napůl vyprávěnou poezií Otokara Březiny. Jejich produkce se vyznačuje harmonickým souladem všech složek a nabízí návštěvníkům Jiráskova Hronova večer konejšívého klidného rozjímání i chvíle možná překvapujícího setkání s verši jednoho z největších českých básníků.

(red)

V ÚTERÝ, 4. 8. 1998 VE 22,30 HODIN

V MALÉM SÁLE

VELKÉHO JIRÁSKOVA DIVADLA
MÁTE MOŽNOST SPATŘIT JAKO DOPLŇKOVÝ
PROGRAM JIRÁSKOVA HRNOVA

„MANÉVRY“

SCÉNICKOU GROTESKU SE ZPĚVY
HRAJE ZCELA NOVÝ BROUMOVSKÝ SOUBOR
„PROPADLO“

LIBRETO, TEXTY PÍSNÍ A REŽIE PAVEL FIALA,
HUDBA MILAN KREJČÍK.

INSCENACE JE VÝSLEDKEM
TVŮRČÍ ČINNOSTI SPOLEČNOSTI”PAF!“.

Nealko Hejtmánkovice, a.s.

EX-ORIOR
HRNOV

ANKETA - ANKETA - ANKETA

První (hrůzné i krásné) divadelní zážitky. Pro někoho představuje první setkání s divadlem děsivou noční můru, které se nezabývá o smrti. Pro jiné je naopak vzpomínka na první divadelní představení spojená s pocitem totální slasti, srovnatelným snad jen s radostí z první zdařile uplácené bábovičky na piskovišti. Někdo ono trauma či slast prožíval coby prostý divák, někdo dokonce přímo na prknech znamenajících svět. Ať tak či onak, divadlo se nás drží - řečeno slovy klasika - jako husita cepu.

Mé první divadelní zážitky jsou spojené s Libercem. Odehrály se někdy kolem mých pěti let, kdy rodiče usoudili, že jsem dost stará na to, abych s nimi a) chodila na Ještěd a b) do divadla. K tomu druhému je vedlo nepochybně i praktické zjištění, že brát mě s sebou na představení je jednodušší, než nechávat mě doma pohromadě s bratrem a po návratu uklízet byt. Pamatuji si na Klicperova Zlého jelena (písníčku Když já poštvu své tři psy umím dodnes) a Dvořákova Jakobína, ale u toho jsem prý cvičila. Nevím proč, když je to tak pěkná opera.

Herecká kariéra mě bezpečně minula už proto, že jsem odmalička přechovávala spolužáky (na rozdíl od kolegy Z. A. Tichého) o dvě hlavy. Ale vlastně někdy v páté třídě jsme se hráli jakousi zmatenou alegorií o střídání ročních období. Hrála jsem Podzim a strašně záviděla třídní krásce Marii Kremličkové, co hrála Zimu, neb měla bílé nadýchané šaty a taktéž bílou mašli na ohonu. Já měla tepláky posíté spadaným listím a fousy, co děsně smrděly. Vyba-vuji si z toho skvostu verše: „Vrať se zimo, vrať se ještě, sešli mlhy, sešli deště!“, z čehož museli být diváci v Liberci, kde prší 235 dní v roce (zbytek mrzne) určitě nadšením bez sebe...

Radmila Hrdinová, redaktorka deníku Právo

Jeden z mých divadelních zážitků se odehrál na Jiráskově Hronově před šesti lety. Hrál se představení v potem-

nělm sále Slavie, rozhrnula se opona - a na jevišti se objevilo obtloustlé a poněkud odpudivé individuum, které se při pantomimickém představení cpalo kuřetem a hltavě to zapíjelo pivem. Ten zážitek byl dost hrůzný.

Po představení jsem s údivem zaznamenala určité herecké převětlení - ze žravého satyra Jifika se vyklubal přízněný divadelník a jeden divadelní zážitek odstartoval lavinu dalších divadelních překvapení. Vznikla spolupráce, která pokračovala založením Divadla Minaret, společným angažmá v Městském divadle Mladá Boleslav a vznikem dramatických kursů pro děti a mládež.

Renata Nechutová, Divadlo Minaret

Všechny mé rané divadelní zážitky přehlušilo mé první setkání s Jiráskovým Hronovem. Nepříjemné pro mne tehdy bylo jen střetnutí s dívkou, kterou jsem považoval za ctitelku, žádající podpis. Po mém vystoupení v sále Slavie mě však náhle začala stíhat opovržlivým pohledem a tvářila se štitivě. Vše se brzy vysvětlilo. Ozřejmil jsem ji, že dění na jevišti je pouhou divadelní iluzí (to ona jakožto studentka divadelní vědy do té doby netušila) a promluvil s ní o možnostech hereckého převětlování. Při obšírném debatování o souvislostech herectví a divadelní práce v evropském i světovém divadelním měřítku mimochodem vzniklo např. Divadlo Minaret a další společné aktivity.

Luděk Jiřík, Divadlo Minaret

Krakonošův divadelní podzim 29. přehlídka venkovských divadelních souborů

Vysoké nad Jizerou 10. - 17. října 1998

Festivalový program bude naplněn dvanácti inscenacemi, v průběhu přehlídky se koná Kurs praktické režie a seminář Klubu režisérů. Součástí programu bude i letos tradiční vítání souborů Krakonošem, dopolední rozborové semináře, společenská setkání v Hasičárně a závěrečný bal Sejkorák po slavnostním vyhodnocení.

Ubytovat se bude možno v sokolovně a v Nistějce za cenu 80 Kč za osobu a den, v ubytovně České spořitelny včetně plné penze za 250 Kč za osobu a den a v hotelu Strojmenal za 350 - 400 Kč včetně plné penze za osobu a den.

Ceny vstupenek: 35 a 40 Kč. Vstupenky a poplatky za ubytování se hradí v hotovosti. Objednávky je třeba zaslat nejpozději do 20. září 1998 na adresu Informační středisko KDP, Městská knihovna, 512 11 Vysoké nad Jizerou, telefon 0432/94294.

Království za rohlík!

Ať už je Hronov čímkoliv, výkladní skříní českého podnikatelského ducha rozhodně není (neb kdyby byl, třikrát běda českému kapitalismu). První zklamání, se kterým se musí každý návštěvník Jiráskova Hronova letos vyrovnat, je uzavřená mléčná jídelna, která svým bohatým sortimentem po léta sloužila od rána do večera jako kýžená občerstvovací stanice i těm, kdo měli hodně hluboko do kapsy. Budiž, jídelna zbankrotovala, na takové jevy si zvykáme, a snídani můžete pořídit, pokud to ještě nevíte, od osmi ráno v malé restaurační oficině pod kostelem.

Během dne zaplaťpánbůh pár šancí k obživě zůstalo, nicméně výrazně postrádáme, hlavně večer, stánek s grilovanými kuřaty (a fernetem), který stával pár kroků od divadelních schodů směrem ke Zdi nářků. Žhavá novinka, která včera zahájila provoz, kiosek s praženou kukuřicí, rozhodně není adekvátní náhradou, byť i okolo něho se line libá vůně. Letošní novinkou jsou i čajovny, zařízení jistě velmi příjemná, leč pro hronovské festivalové štvance, absolvující i vícekrát denně kolečko ze semináře do divadla, z divadla do sokolovny, zpět a zase znovu, nepřilší použitelná svým požadavkem

klidného usebrání. Leč čajovny vítáme, festival kultivují a pro jeho návštěvníky, kteří berou přehlídku jako záležitost výběrovou, rozšiřují možnosti relaxace. Ostatně právě jejich provozovatelé projevili tolik zde postrádaného podnikatelského ducha, který schází hronovským obchodníkům.

Ani nás už příliš neudivilo, že řezník na náměstí si vybírá i letos dovolenou právě v době konání festivalu, co je však těžké pochopit je fakt, že samoobsluha na náměstí, ani prodejna potravin v areálu Stovky zřejmě vůbec nezvaly na vědomí, že v Hronově je o devět stovek více konzumentů. Jinak by se nemohlo stát, že už ve čtyři odpoledne tu nebylo možno koupit ani chleba, ani jakékoliv pečivo, takže hladoví divadelníci (ale i někteří místní, kteří měli po vikendu vymetenou spíž) marně bloudili mezi regály a v duchu parafrázovali Richarda III.: Království za rohlík. V tématu by bylo možno dále pokračovat, není však tak významné, aby zabíralo více místa ve Zpravodaji, a hlady na Jiráskově Hronovu jistě nikdo neumře. Nicméně právě takové drobné vady na kráse kazí celkový dojem z akce, která Hronov každoročně vyzvedne na týden mezi významná kulturní centra nejen v České republice.

Jaroslava Suchomelová

střípky

V sobotu 2. 8. v ranních hodinách havaroval na blíž neurčeném „odlehleém“ místě Hronova nákladní automobil zn. Avia přivázející materiál pro inscenaci Radúz a Mahulena divadelního souboru Na peroně. Nehodu, jejíž materiální i jiné dopady byly našťastí zanedbatelné, způsobil profesionální řidič zmíněného pronajatého vozidla (není členem divadla!). Soubor Na peroně touto cestou děkuje místnímu traktoristovi, jehož pomoc sehnala při vyprošťování vozidla zcela zásadní roli.

Redakce Zpravodaje ukončila příjem odpovědí na soutěžní otázku z čísla 2 Kdo drží na fotografii sošku Zlatého Aloise? Ze stovek autorů správných, chybných i vyložené blbých odpovědí jsme vylosovali pěti šťastlivců, která postupuje do dalšího kola slosování. Mezi finalisty se ocitl Milan Schejbal, který tipoval, že na fotografii je on sám, převlečený za Marilyn Monroe. Dále Radovan Lipus, jehož tip zní 3:1 v prvoligovém derby Baník versus Sparta. Doslova o prsa se do finále pětky dostala díky svému tipu na počasí i dívka z nedělního Počasíčka TV Nova. Z osudí byl vytažen rovněž Alexander Gregar, který se nechal slyšet: „Snad do Hronova dorazím.“ A v neposlední řadě je to Jan Bednář z Hronova, který odhalil, že na fotografii je Denisa Nová - vkusně oblečená.

O tom, že někde straší bílá paní, jiné oběšenci, utopenci, upálenci, zastřelenci nebo hlavostenci, jistě každý z laskavých čtenářů slyšel. Jiráskův Hronov ale přichystal Z. A. Tichému nemilé překvapení v podobě ducha computerového. Počítačový soubor, který vinou své blbosti smazal Akramu Stankovi, ho totiž vyhmátnul na Pražku, kde ho budi každý den telefonem v 5.30 hodin ráno s opravdu důsuplnou pravidelností.

Dle hodnověrných zdrojů přímo od pramene dosahuje spotřeba oblíbených sokolských koláčů šest až sedm pekačů denně. Zásobování tradiční předdivadelní a přestávkovou krmi zajišťují starší sestry místní sokolské organizace.

Kromě Jiráskova divadla, které bylo vždy určeno především pro reprezentativnější představení a hostující soubory, fungovalo v minulosti v Hronově ještě několik dalších příležitostných divadelních sálů. V sokolovně se odehrávala především loutková představení pro děti, další prostor poskytovala bývalá pivnice Slavie za mostem a pravidelně se hrálo i v sále hospody U mostu. Tu ale bohužel v roce 1957 podpalil (spolu s několika dalšími objekty) ctizálostivý, hašenichtivý a za normálních okolností málo vytížený místní hasič - požárník.

Vydává Organizační štáb

68. Jiráskova Hronova

Šéfredaktorka:

Jaroslava Suchomelová

Redaktori:

Zdeněk A. Tichý, Vladimír Mikulka

Fotograf: Ivo Mičkal

Technický redaktor: Marek Zhibo

Tisk: Grafické závody Hronov

Cena 5 Kč

TEXTONNIA CZECH
s.r.o.